

Estonias

võisime veenduda lau-
s menuks —, siis on
ääräl P. Abrahami
e oma aga veel vähemal,
on võistlejaile kirjutanud
on kogu libretto — isegi
olt kohati tublisti paran-
tul — niivõrd tähtsusetu,
õmba endale kuigi tuge-
oleval juhul mingi õnne-
niipalju vaadata —
— et peagu kardaksid

apilte, kostüüme, tantse,
kte, grupeeringuid jne.,
naudid hästi esitatud
eti alles pärast etenduse
arengus ega muusikas
a araks.

rgitud suur menu tuleb
staja A. Lüüdiku ja
pandaval määral on hoo-
ku ja puhtoptilise külje
ldemar Haas ja Karin
tahaks välja tõsta pr.
va tantsu“ ma ei häbene
alselt lavastatuks. Juba
ina“ vaatamise „vaeva“.

vähemalt mulle (loodeta-
ri pealtvaatajaile) „Džai-
iseks momentiks,
vähemalt üks olema, kui
at ja kustumatut koju
on juba kord iseenesest
ja seepärast on võib-olla
u ja tema abil sattuda
aasi. Aga seda ei saa-
ja olgu talle kas või
ks „ekstaas“ (oleme näi-
antsunumbreid, mis meid
asa, veel vähem „endast
tantsu“ kohta aga see
kstaatilist ollust, ja ühes
haruldaselt sobivalt vali-
ustas väga haarava ter-
usid teised, samuti väga
d.

ssar“ ning „Havaii lill“,
ga suurel määral eksooti-
sekord Pariisist Indo-Hii-
itub kõiksugu võimalusi
ümide ja tantsude suh-
võimalusi kasutanud teks-
õigesti talitanud, lähen-
kolmandat vaatust, tuge-
võttes teksti parandusi,
kanumbrite) ja täiendusi.
tsioon nii mõneski suhtes
algautor'i oma, kindlam,
tamisväärsusi“ omavahel

žaina“ sündmustiku aren-
haaravat. Väikese indo-
„tragöödiat“ ei saa me
st Džaina ei ole hingeli-
id on armastuses oma
orine“, iga hingeline
„suurkuningannaks“) aga
võib meid kogu see lugu

parimal juhul ainult liigu'ada, nagu seda teevad
enda arvates „õnnetu“ lapse pisarad, mitte aga
haarata nagu näit. armastajate lahkuminek kas või
„Viktoria ja ta husaari“ teises vaatuses.

„Džaina“ meespeategelasena opereti teksti auto-
rid esitavad meile Pierre Claudel'i, „kirja-
niku ja mereväehvitseri“. Sealjuures nad muidugi
spekuleerivad sellele, et „teadjad“ kohe ütlevad:
„Vaat, kui vaimukas — selle nimega vihjatakse
Pierre Lotile, Claude Farrère'ile, kes olid kir-
janikud + mereväehitserid, ja veel Paul Clau-
del'ile, kes küll ei ole mereväehvitser, vaid diplo-
maat, kes aga samuti on kirjanik ja niipalju lii-
kunud eksootilisili mail.“

Neid „teadjaid“ on — loodan seda — meilgi
palju, aga ma kohtan väga, kas nad sellest „pee-
nest“ vihjest on nii väga vaimustatud, nagu här-
rad Alfred Grünwald ja Löhner-Beda näivad loot-
vat.

Seda vähem võivad nad vaimustatud olla, et me
küll härra Pierre Claudeli poolt kantud mund-
rist võime järeldada, et ta on mereväehvitser,
aga et ta ka on Loti, Farrère'i või Claudeli sarnane
silmapaistev kirjanik, sellest me küll, vaadates
„Džainat“, ei märka midagi. Ja et Džaina esime-
sel pilgul hakkab nii sügavalt armastama seda
autorite poolt väga ilmetult joonistatud „isandat“,
see on küll ime. Aga imesid juhtub isegi täna-
päev — kõige enam just armastuse alal. Olgu siis
pealegi. Lepime sellega, sest märkame ju kohe,
et „Džaina“ teksti autoreilgi ei ole vähimatki sarna-
dust Loti, Claudeli ega Farrère'iga — vähemalt,
mis puutub nende kirjanikuandesse — nägupidi ma
neid ei tunne.

Veel paar sõna teksti kohta: Lüüdik on hoo-
litsenud tabavate ajakohaste naljade eest, millest
nii mõnigi kutsus välja aplausi, aga korrata kolm
korda (kuigi iga kord veidi teisendatult) nalja
valitsejast, kes on pidanud loobuma traditsioonest
ja tronist, on liig. Ja kui ma veel mõnes operetis
peaksin nägema ja kuulma seda „nalja“, mis omal
ajal ühes lomadega kuidagi on pääsnud Noa laeva
ja sealt edasi levinud ning siginenud — nimelt
seda, et üks isik minestab, teine tellib (näiliselt
esimese toibutamiseks) konjakit, aga tühjendas
ise klaasi — siis hakkab ise konjaki järele kar-
juma. (Saalis leidus siiski inimesi, kes selle üle
naersid — ja mina kahtlesin alles hiljuti selles,
kas tänapäev võib veel imesid juhtuda!).

Agu Lüüdiku töö kohta „Džaina“ (ja ta ende
osa kallal) on üldiselt nii vähe põhjust norida, et
ma seda vähest tegin seda vihasemalt. Niihästi
töö rohkus kui ta kvaliteet väärivad täit tunnust-
ust. Ja kui Lüüdikki ei suutnud teksti kaunis
tühja ja lapitud kotti päriselt püsti ajada, siis
on ta selle eest ühes oma abilistega talle peale
õmmelnud nii kena ja huvitava mustri, et me kotti
ennast ega ta lappe nii väga enam tähele ei panegi.

„Džainas“ Estonia lavastusel on nii palju silma-
rõmu, head maitset, elavust, efektsust ja mitme-
kesidust, et nõudlikemgi vaataja võib ühineda väga
hea vastuvõtuga, mis lavastusele sai osaks lau-
päeval ja saab kindlasti osaks edaspidigi.

Opereti nimi- ja peakuju andis Milvi Laid lii-
gutavalt, kolmandas vaatuses maharanina loobunud
armastuse seesmise väärikusega. Ta õnnestunud
tantsuline liikumine lisas mängu nauditavusele palju
juure. Ta peapartnerina K. Savi liikus meile juba
tuttavais raames, mille laiendamiseks ta armastaja
kohta kaunis mage osa kuigi palju võimalusi ei
pakkunud. Els Vaarman Pierre'i mõrsjana andis
oma võrdlemisi väikese osa parima stseenis Džai-
naga teises vaatuses. Agu Lüüdik oli väga elav
ja palju nalja sünnitav operetipoolakas, kuna ta
„ohvri“ ning „püüdja“ Musotte'i osas Salme Lott
end jällegi näitas tore ja temperamentse tantsu-
subretina. Alfred Sällik mängis korrektselt
aseadmiraal Savarini, „seletajat“ ja nõuandjat. Vä-
ga hea, et kadett Florizel'i osa oli antud Ants
Eskola'le, mitte aga — nagu autorid seda taha-
vad — mõnele daamile. Ükski daam ei oleks seda
nii hästi teinud. Hea karakteriseerimiskunstiga
Johan Tronöpa esitas „Tuhande rõõmu maja“

omanike kena osa. Ka Ants Jõgi ta Singapurist
kolleegi ja võistlejana suutis osa väiksusest hooli-
mata mõjule pääseda. Pantomiimiliselt märgiti ära
Betty Kuuskemaa sünnipäev, millele publikki
reageeris elav aplausiga. Tunnustust ka tantsrüh-
male, kes — välja arvatud mõni patustus rütmil-
vastu — esines tublisti.

V. Mettus.

„Niskamäe naised“ Narva teatris

„Niskamäe naiste“ esietendus Narva teatris oli
laupäeval. Näidendi lavastas H. Berger, kes
sisu tõlgitsemisel on käinud märksa erinevat rada
kui näit. Estonia. Nii kujunes Narva teatri „Niska-
mäe naised“ tõsiseks perekonnadraamaks. See tõs-
tis aga teraval kujul esile moraaliküsimuse.

Mänguliselt oli aga „Niskamäe naised“ parim,
mida tänavusel hooajal Narva teater on suutnud
pakkuda. Ka väikesed osad olid taibukalt kehas-
tatud, mispärast ansambli oli kindel. Eriti hea tuju
pakkus vanaperenaisena pr. A. Alaküla, R. Ala-
maa Aarnena ja pr. G. Galinsky Ilona osas
arendasid läbimõeldud ja hingestatud mängu. Pr. A.
Lääne osa oli Narva teatri tõlgituse juures
seepärast tänamatu, et pidi olema naiseks, kelle
perekonnaõnn põrmustati vabaabielu ülistamise kas-
uks. Vähematest osadest löid meelejäävamad
tüübid F. Malmsten koolijuhatajana ja pr. L.
Bock telefoni-Sandrana.

Esietendusel oli rohkesti inimesi, kes ei olnud
kitsid avaldama kiitust näitlejate mängule.